

Betlehemin Rauhantuli

Fredljuset från Betlehem

Yhteispohjoismainen rauhanviesti

Valo loistaa pimeydessä, pimeys ei ole sitä voittanut

On jouluyö vuonna 1914. Flanderin kentillä kiemurtelee juoksuhautoja. Niitä on yhteensä kymmeniä kilometrejä. Yhdestä kohtaa, yhtäkkiä, nousee laulu kohti kirkasta, pimeää taivasta: Jouluyö, juhlayö. Ei olisi mitään aihetta lauluun. Tarkka-ammunta ja rynnäköt ovat jatkuneet kuukausia, ja jäänyt eikenenkään-maa on täynnä ruumiita. Juoksuhautojen mutavellissä elävät sotilaat kärsivät rotista, täistä ja kosteasta ilmasta. Mutta kuitenkin – saksalaiset sotilaat laulavat. He ovat sytyttäneet valoja. Pakettejakin on saapunut kotirintamalta. Heidän laulaessaan tapahtuu ihme: vihollinen omissa juoksuhaudoissaan, vain muutaman sadan metrin päässä, kuulee laulun, näkee valot ja alkaa taputtaa. He riemuitsevat. Pian hekin alkavat laulaa.

Aamun koittaessa on aivan hiljaista. Laukaustakaan ei kuulu. Eräs mies kiipeää ylös toisen juoksuhaudan reunalle. Hänen takanaan näkyy tekstattu kyltti: Älkäämme taistelko. Hyvää joulua! Hän viittoo vihollisilleen: Tulkaa tänne käymään luonamme!

Näin alkoi vuoden 1914 joulurauha. Se kasvoi kirjaimellisesti alhaalta maasta – liejusta, savesta, hädästä ja verestä, tavallisten sotilaitten sydämistä. Pitkin länsirintamaa syntyi itsestään aselepo. Ihmiset, jotka vain päiviä aiemmin olivat tehneet kaikkensa surmatakseen toisensa, kohtasivat nyt toisensa aseitta, kädet ojossa. He tutustuivat, puhelivat keskenään, vaihtoivat lahjoja. Saksalaiset ja englantilaiset alkoivat yhdessä haudata kaatuneitaan. Näiden muistoksi pidettiin yhteinen jumalanpalvelus. Miehet ajoivat partansa ja leikkasivat hiuksensa, jonglööri viihdytti sotilaita, musisoitiin ja pelattiin jalkapalloa.

Vain vastentahtoisesti sotilaat sitten palasivat sotatilaan. Joillakin paikoin rauha kesti tammikuulle asti. Ei ollut helppoa alkaa taas ampua ihmisiä, jotka oli juuri oppinut tuntemaan; ihmisiä, jotka olivat mukavia, tavallisia ja joilla heilläkin oli perhe siellä jossain.

Kuluneen vuoden aikana koronavirus on aiheuttanut meille suurta huolta, ahdistusta ja kärsimystä. Pandemiolla on ollut valtava vaikutus meihin ihmisiin, kuten myös yhteiskuntaan ja koko ihmiskuntaan. Se on osoittanut meille, että tosiaan olemme samaa ihmiskuntaa saman taivaan alla. Monella tapaa on tullut todeksi, että olemme toistemme lähimmäisiä emmekä vihollisia. Olemme riippuvaisia toisistamme, ja yhdessä meidän tulee kestää ja kantaa vastuuta tartuntojen leviämisen estämiseksi.

Vuoden 1914 joulurauha alkoi laulusta ja sytytetyistä valoista. Uskon, että ihmisten sisin laulu on elämän yksinkertainen melodia: että saa olla olemassa ja elää elämäänsä – rakastaa, pelata jalkapalloa, halata, kuunnella musiikkia... ja sytyttää valoja pimeyteen. Olkoon tämän vuoden Betlehemin Rauhantuli merkinä siitä, miten me, yhdessä elämän ja rakkauden Jumalan kanssa, nousemme puolustamaan rauhaa ja ihmisten välistä ymmärrystä. Olkoon se merkki siitä, miten me toivomme ja kaipaamme voivamme vielä, aseitta ja ojennetuin käsin, mennä tapaamaan toisiamme. Jumala syntyi pieneksi lapseksi keskelle maailman todellisuutta näyttääkseen meille ihmisille, että valo loistaa pimeydessä eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa (Joh. 1:5).

Nina Karemo,

pappi Allerumin pastoraatista

Ruotsin kielestä vapaasti suomentanut

Lotta Valve

